

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **Mgr. Ing. M. S., Ph.D.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1.8.2013 č.j. KUOK 68928/2013, ve věci trvalého vyřazení vozidla z registru vozidel,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 1.8.2013 č.j. KUOK 68928/2013 se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1.8.2013 č.j. KUOK 68928/2013, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk ze dne 22.7.2010 č.j. MUSP 75496/2010, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o trvalé vyřazení vozidla z registru vozidel.

V žalobě žalobce především poukázal na předchozí žaloby, které v téže věci podal ke Krajskému soudu v Ostravě a které byly vedeny pod sp. zn. 22Ca 245/2009 a 22A 208/2010, kdy v obou případech krajský soud napadená rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že prokázal správnímu orgánu vlastnictví vozidla předložením kupní smlouvy a žalovaný jejím zpochybněním porušil ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád), který stanoví, že správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře. Žalobce byl jako vlastník vozidla subjektem oprávněným podávat žádosti na změny v registru vozidel. Žalovaný neprokázal existenci jiného vlastníka vozidla v době podání žádosti žalobce a neprokázal ani neplatnost kupní smlouvy. Podle žalobce žalovaný není oprávněn platnost či neplatnost kupní smlouvy zkoumat. Dále žalobce namítl nerelevantnost sdělení Allianz pojišťovny, a.s. o pojistných smlouvách, které obstaral žalovaný v rámci dalšího řízení, neboť platby pojistného nejsou důkazem o vlastnictví, když nelze zaměňovat vlastníka vozidla s pojistníkem či pojištěným. Navíc poslední platba pojistného byla uhrazena v lednu 2006, takže z tohoto údaje nelze dovozovat nic relevantního k vlastnictví vozidla v roce 2008. Závěr žalovaného, že předchozí vlastník L.C. neměl u pojišťovny sjednáno zákonné pojištění vozidla, považuje žalobce rovněž za nesprávný, protože pojištění vozidla mohlo být uzavřeno s jinou pojišťovnou. Toto zjištění ve vztahu k tvrzenému vlastnictví žalobce rovněž nemá žádnou relevanci. Za zcela nepřijatelný označil žalobce závěr žalovaného, že lze důvodně pochybovat o motivu realizace kupní smlouvy. Podle žalobce žalovaný postupuje v rozporu se zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen zákon č. 56/2001 Sb.) a v rozporu se správním řádem (zejména § 6 odst. 2 správního řádu), když již několik let uměle udržuje v registru vozidel automobil, který od konce roku 2008 fyzicky neexistuje a registr tak neodráží faktický stav. V další části žaloby žalobce namítl procesní pochybení žalovaného v průběhu dalšího řízení před vydáním napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný informoval žalobce písemným sdělením, že doplnil podklady rozhodnutí a že žalobce má možnost se s nimi seznámit ve stanovené lhůtě. Žalobce požádal o zaslání kopií dokumentů poštou s tím, že není schopen se ve stanovené lhůtě dostavit, neboť bydlí a pracuje ve Frankfurtu nad Mohanem a dostavit se k žalovanému by pro něj bylo časově a finančně velmi náročné. Navíc v té době také byl na pracovní cestě v Irsku a následně čerpal dovolenou. Žalovaný mu na tuto žádost neodpověděl a následně vydal napadené rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména pokud jde o vyhodnocení kupní smlouvy, kterou žalobce prokazoval své vlastnictví k vozidlu, jakož i dalších podkladů a navrhl zamítnutí žaloby.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a

v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žádostí podanou u správního orgánu prvního stupně dne 17.12.2008 požádal žalobce o trvalé vyřazení vozidla z registru s tím, že vozidlo zaniklo, neboť jako vlastník, který je získal od předchozího majitele, zjistil, že je technicky nezpůsobilé k provozu na komunikacích, a proto je nechal do týdne od jeho nabytí ekologicky zlikvidovat. K žádosti připojil potvrzení o převzetí autovraku vystavené provozovatelem zařízení ke sběru autovraků podle zvláštního právního předpisu a velký technický průkaz vozidla. Správní orgán prvního stupně sdělením ze dne 9.1.2009 žalobce informoval, že k vyřazení vozidla je nutné nejprve provést změnu vlastníka – převod na dědice, k čemuž je třeba doložit rozhodnutí okresního soudu o dědictví a dále je třeba doložit dva kusy vydaných SPZ. Žalobce v podání ze dne 15.1.2009 uvedl, že věc, která zanikla, nelze převádět na jiného vlastníka a poukázal na ust. § 14 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., podle kterého se registrační značka neodevzdá v případě, že bylo silniční motorové vozidlo vyřazeno z provozu z důvodu zániku nebo odcizení, přičemž uvedl, že značky nevlastní a že byly zřejmě zničeny při zániku vozidla. Dle potvrzení Okresního soudu v Šumperku ze dne 6.4.2004 ve věci projednání dědictví po K. V. vozidlo soud vydal zůstavitelově dceři Mgr. A. S. na základě usnesení Okresního soudu v Šumperku sp. zn. 1D 1433/2003. Mgr. A.S. podáním ze dne 12.2.2009 správnímu orgánu prvního stupně sdělila, že žádné auto nikdy nepřevzala a je pravděpodobné, že otec je prodal nebo daroval několik let před svou smrtí. Usnesením ze dne 25.2.2009 č.j. MUSP-114420/2008 správní orgán prvního stupně řízení přerušil za účelem odstranění nedostatků podání podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu ve lhůtě 30 dnů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 29.4.2009 č.j. KUOK 41590/2009, jímž bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Dne 21.5.2009 pod č.j. MUSP 49837/2009 správní orgán prvního stupně řízení ve věci trvalého vyřazení vozidla z registru vozidel zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo žalovaným rozhodnuto rozhodnutím ze dne 24.7.2009 č.j. KUOK 73854/2009. Toto rozhodnutí bylo na základě žaloby žalobce zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 25.2.2010 č.j. 22Ca 245/2009-25, které nabylo právní moci dne 6.4.2010. V tomto rozsudku krajský soud uvedl mj., že *pokud osoba vydávající se za vlastníka vozidla není v registru evidována, musí své vlastnictví prokázat jinými důkazy. Jestliže žadatel své vlastnictví k vozidlu neprokáže, nejde o neodstranění vady podání ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, ale o neunesení důkazního břemene, které může mít za následek zamítavé rozhodnutí ve věci.* V dalším řízení žalobce podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 7.7.2010 předložil kupní smlouvu uzavřenou podle § 588 OZ mezi žalobcem a L. C., jejímž předmětem je předmětné vozidlo. Smlouva byla uzavřena dne 15.3.2008. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 22.7.2010 č.j. MUSP 75496/2010 žádost žalobce o trvalé vyřazení vozidla z registru silničních vozidel zamítl. V odůvodnění rozhodnutí na str. 5 v odst. 2 k předložené kupní smlouvě uvedl, že je v ní jako předcházející vlastník vozidla uveden L. C., avšak ani tato osoba ani žadatel nejsou jako vlastníci ani jako provozovatelé vedeni v registru vozidel. Zákon č. 56/2001 Sb. vyžaduje nutnost doplnit vlastníka a provozovatele dle § 6 odst. 5 v souvislosti s § 4 odst. 4 a o trvalé vyřazení vozidla z registru silničních vozidel pak může žádat pouze vlastník, který je uveden v registru vozidel a zapsán v technickém průkazu. Za dané situace nelze dokončit řízení ve věci trvalého vyřazení uvedeného vozidla z registru,

protože není dodržen zákon č. 56/2001 Sb. Správní orgán I. stupně ve svých závěrech mj. vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 19.1.2005 č.j. 4 As 26/2003-59. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 25.10.2010 č.j. KUOK 104972/2010, tak že odvolání bylo zamítnuto. Toto rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 21.6.2012 č.j. 22A 208/2010, v němž krajský soud vyslovil, že skutečnost, že žalobce není vlastníkem evidovaným v registru silničních vozidel, je z hlediska jeho práva podat žádost ve smyslu ust. § 13 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. irelevantní. Rozhodující je, zda bylo jeho vlastnictví k silničnímu vozidlu, jakožto předmětu evidenčního úkonu, jehož provedení je podanou žádostí po správním orgánu požadováno, prokázáno. Krajský soud proto závázal žalovaného k vyhodnocení předložené kupní smlouvy ze dne 15.3.2008, kterou žalobce prokazoval své vlastnictví k vozidlu.

V dalším řízení žalovaný doplnil dokazování o sdělení Allianz pojišťovny, a.s. ze dne 17.6.2013 ve věci pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, která potvrdila, že k předmětnému vozidlu bylo sjednáno pojištění odpovědnosti za škodu v období od 1.1.2000 do 13.11.2009, přičemž sdělila účty, z nichž byly provedeny příchozí platby pojištění.

Na základě uvedeného vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

S ohledem na důvody předchozího zrušujícího rozsudku (rozsudek ze dne 21.6.2012 č.j. 22A 208/2010-27) a s ohledem na žalobní důvody se krajský soud primárně zabýval způsobem, jakým žalovaný vyhodnotil kupní smlouvu, kterou žalobce prokazoval své vlastnictví k vozidlu, ve vztahu k němuž se domáhal provedení evidenčního úkonu. Žalovaný předloženou kupní smlouvu hodnotí velmi obšírně na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Jeho závěry lze shrnout tak, že žalobce nedostatečně prokázal, že vozidlo nabyl do svého vlastnictví, když neprokázal právní zájem v souvislosti s předmětem podané žádosti, tj. že je subjektem oprávněným činit úkony na úseku registru vozidel. Předloženou kupní smlouvu považuje žalovaný za důkaz značně nevěrohodný k ověření skutečnosti, že žalobce nabyl vozidlo na základě koupě. Dalším šetřením žalovaný zjistil, že vozidlo bylo kontinuálně pojištěno od 1.1.2000 do 13.11.2009 u Allianz pojišťovny, a.s. a platby byly hrazeny z účtů různých osob, které vždy měly příjmení S. Naposledy bylo pojistné uhrazeno za rok 2006. V době údajného uzavření kupní smlouvy nebylo zákonné pojištění sjednáno na jméno L. C. I na základě uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že předložená kupní smlouva neodráží reálné skutečnosti a lze důvodně pochybovat o motivu její realizace, takže žalobce neunesl důkazní břemeno k prokázání vlastnictví vozidla. Dále zdůraznil, že při uzavření kupní smlouvy nebyla splněna ohlašovací povinnost vůči registru vozidel.

S nastíněnou úvahou žalovaného ohledně vyhodnocení kupní smlouvy se krajský soud nemůže ztotožnit. Žalovaný předloženou kupní smlouvu z hlediska jejích obsahových a formálních náležitostí nijak nevyhodnotil a její zpochybnění vyslovil pouze v souvislosti s jiným důkazem, jímž bylo sdělení Allianz pojišťovny, a.s. k době a realizaci zákonného pojištění vozidla. Jak zcela správně namítl žalobce, pojistné smlouvy a úhrada pojistného jsou z hlediska posouzení relevance kupní smlouvy zcela právně bezvýznamné. Zvláště pak, když se prokazované skutečnosti míjejí také časově, jelikož poslední platba pojistného byla uhrazena ke dni 2.1.2006 a kupní

smlouva byla uzavřena dne 15.3.2008. Skutečnost, že u Allianz pojišťovny, a.s. nebylo uzavřeno zákonné pojištění předchozím vlastníkem vozidla L.C., je zcela bezvýznamná, minimálně z důvodu uvedeného žalobcem, že totiž takový poznatek nevylučuje, že bylo vozidlo pojištěno u jiné pojišťovny. Soud dodává, že i kdyby zákonná pojistka vůbec nebyla sjednána, neměla by taková skutečnost žádnou vypovídací hodnotu ve vztahu k uzavřené kupní smlouvě. Žalovaný tedy pochybil, když kupní smlouvu zpochybnil prostřednictvím jiného důkazu (sdělení Allianz pojišťovny, a.s.), neboť vzájemná souvislost těchto důkazů není vůbec dána. Úvaha žalovaného postrádající tento základní atribut hodnocení důkazů je pak také v rozporu s principem logického úsudku. Lze rovněž přisvědčit žalobci v tom, že motiv či smysl realizace kupní smlouvy není kritériem, které by bylo rozhodné pro posouzení její věrohodnosti. Krajský soud neshledal v odůvodnění napadeného rozhodnutí důvod, který by relevantně zpochybnil předloženou kupní smlouvu jako důkaz prokazující vlastnictví vozidla žalobcem. Pokud jde o námitku, že účastníci kupní smlouvy nesplnili ohlašovací povinnost vůči registru vozidel, zde krajský soud odkazuje na odůvodnění svého předchozího rozsudku ze dne 21.6.2012 č.j. 22A 208/2010-27, v němž se dostatečně obšírně vyjádřil k problematice údajů vedených v registru a faktickému vlastnictví vozidel. Pro úplnost soud zdůrazňuje, že nesplnění ohlašovací povinnosti rovněž nemá žádnou vypovídací hodnotu ve vztahu k posouzení kupní smlouvy. Na základě hodnocení učiněného žalovaným v napadeném rozhodnutí považuje krajský soud jeho závěr, že žalobce neunesl důkazní břemeno k prokázání vlastnictví vozidla, za nepodložený.

Krajský soud se rovněž ztotožňuje s námitkou žalobce, že žalovaný svým rozhodnutím porušil základní zásady činnosti správních orgánů, a to zejména dle ust. § 2 odst. 3 a § 6 odst. 1 a 2 správního řádu, ale také např. zásady vyjádřené v ust. § 2 odst. 4 téhož zákona, podle které správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Veřejným zájmem vyplývajícím ze zákona č. 56/2001 Sb. totiž je, aby registr vozidel odrážel reálný stav a nikoliv aby správní orgán neopodstatněným způsobem při plnění svých povinností upřednostňoval formalistický přístup, jak ostatně naznačil krajský soud již v předchozím zrušujícím rozsudku (str. 6 rozsudku).

Pro úplnost krajský soud dodává, a to nejen se zřetelem na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale také s ohledem na to, že jeho vydání předcházela již dvě rozhodnutí žalovaného, která byla v rámci soudního přezkumu zrušena a zejména pak s ohledem na již shora zmiňovaný účel evidence vedené v registru silničních vozidel, že v řízení bylo nadevší pochybnost prokázáno, že v posuzované věci registrované vozidlo již od roku 2008 fakticky neexistuje a osoba, která je stále evidována jako jeho vlastník, zemřela v roce 2003, takže evidence uvedená v registru neodpovídá skutečnému stavu, čímž neplní svůj účel. Krajskému soudu proto zcela uniká smysl postupu žalovaného v posuzovaném řízení.

Na základě shora uvedené argumentace se již krajský soud nezabýval dalšími žalobními námitkami, neboť to považoval za nadbytečné.

S odkazem na shora uvedenou argumentaci krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Současně krajský soud věc vrátil žalovanému

k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly s tímto řízením náklady ve výši zaplaceného soudního poplatku 3.000,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a 168 o.s.ř.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 23. dubna 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu